

Súd: Okresný súd Košice I
Spisová značka: 17C/274/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7112224902
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Patrícia Miskolczyová
ECLI: ECLI:SK:OSKE1:2016:7112224902.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice I samosudkyňou JUDr. Patríciovou Miskolczyovou v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko s.r.o., Grosslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, v konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy takto

rozhodol:

Konanie neprerušuje do právoplatného skončenia konania o náhradu škody vedeného pred Okresným súdom Prešov sp.zn. 7C/6/2010.

Žalobu **z a m i e t a**.

Žalobca **n e m á p r á v o** na náhradu trov konania.

Žalovanej náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 27.9.2012 domáhal, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi titulom majetkovej škody sumu 585,99 eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 117,20 eur. Taktiež žiadal priznať náhradu trov konania.

Žalobu odôvodnil tým, že je slovenskou právnickou osobou, ktorá vykonáva na základe registrácie podnikateľskú činnosť v prevažujúcej miere v oblasti poskytovania krátkodobých úverov. V súlade s pravidlami riadneho hospodárenia ako oprávnený subjekt navrhol písomným podaním spísaným procedurálnym postupom podľa ust. § 38 a nasl. zákona č.233/1995 Z.z. (ďalej len "Exekučný poriadok") súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu a to z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka. Exekúciu žalobca navrhol vykonať pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.: XXXXXXXXXX W.: L. S., D.. XX.X.XXXX. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor pridelil registráciu exekučnej veci číslo EX3624/2011. Exekučný súd neoznámil žalobcovi spisovú značku, pod ktorou došlo k registrácii exekučného konania na všeobecnom súde. Súdny exekútor v snahe postupovať pri nútenom vymáhaní pohľadávky žalobcu efektívne a účinne, predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému Okresnému súdu Košice I (ďalej len "Exekučný súd") a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spísanú súdnym exekútorom, prijal na ďalšie konanie, čím došlo k zákonnému založeniu jeho povinnosť zaoberať sa danou žiadosťou a rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci a to v zákonom ustanovenej dobe. Podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného od 1.6.2011: Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia

vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z.z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúmava. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie. b) Podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného od 1.6.2010 do 31.5.2011: Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie. V exekučnom konaní vedenom podľa týchto procesných pravidiel sa robil rozdiel medzi exekučnými titulmi. Povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti nebola založená vo vzťahu k notárskym zápisniciam a vykonateľným rozhodnutiam rozhodcovských komisií a zmirov nimi schválených. Sťažovateľ disponuje exekučnými titulmi, ktorými sú rozsudky Stáleho rozhodcovského súdu v zmysle zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov. Nejde tu teda o rozhodnutie rozhodcovskej komisie, ale o rozsudok rozhodcovského súdu. Zákon o rozhodcovskom konaní neobsahuje slovné spojenie rozhodcovská komisia, a naopak používa slovné spojenie rozhodcovský súd. Platí interpretačné pravidlo predpoklad racionálneho zákonodarcu, ktorý ak použil dva odlišné pojmy, myslel tým aj dve odlišné veci. Podľa odbornej literatúry vykonateľným rozhodnutím rozhodcovskej komisie resp. zmirom ňou schváleným (uvedený inštitút bol pôvodne exekučným titulom podľa Občianskeho súdneho poriadku a neskôr bol prenesený do Exekučného poriadku) sa rozumeli rozhodnutia v pracovných sporoch vydané rozhodcovskými komisiami v rozhodcovskom konaní podľa § 207 Zákonníka práce a vyhlášky č. 42/1975 Zb. o prejednávaní a rozhodovaní pracovných sporov rozhodcovskými komisiami (Handl, J. - Rubeš, V. akol.: Občiansky súdny rád. Komentár. II. díl. Praha, Panorama 1985, s. 298). Prejednávame a rozhodovanie pracovných sporov bolo ku dňu 01.02.1991 zrušené? rozhodnutia rozhodcovských komisií a nimi schválené zmiery ostali však i naďalej vykonateľné (Bureš, J. Drápal, L. Mazanec, M.: Občiansky súdny rád. Komentár. 4. vydání. Praha, C. H. Beck 2000, s. 1010? Tripes, A.: Exekuce v soudní praxi. 1. vydání. Praha, C. H. Beck 1997, s. 16). Rozhodnutie rozhodcovskej komisie je teda úplne iný právny inštitút ako rozsudok rozhodcovského súdu. Rozsudok rozhodcovského súdu je exekučným titulom podľa iného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku a neskôr Exekučného poriadku § 274 písm. h) Občianskeho súdneho poriadku a § 41 ods. 2 písm. i) Exekučného poriadku ako iné (ako v zákone výslovne uvedené) vykonateľné rozhodnutia a schválené zmiery, ktorých súdny výkon pripúšťa zákon. Tento záver je v odbornej literatúre prezentovaný absolútne jednotne (Handl, J. Rubeš, V. akol.: Občiansky súdny rád. Komentár. II. díl. Praha, Panorama 1985, s. 298; Bajcura, A. akol.: Občianske procesné právo. Bratislava, VO PF UK 1995, s. 216; Krajčo, J.: Exekučný poriadok. Komentár. Bratislava, Eurounion 2009, s. 150). V exekučnom konaní vedenom podľa týchto procesných pravidiel je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného od 1.2.2002 do 31.5.2010: Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie. V exekučnom konaní vedenom podľa týchto procesných pravidiel sa nerobil rozdiel medzi exekučnými titulmi a preto exekučný súd mal zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti a to bez ohľadu na to, či exekučným titulom pre ktorý sa exekúcia navrhovala vykonať bolo rozhodnutie všeobecného súdu (štátneho orgánu), rozhodnutie rozhodcovského súdu, alebo exekučným titulom bola napr. notárska zápisnica. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti ani si nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu (návrh na vykonanie exekúcie, ako aj žiadosť o udelenie poverenia na

vykonanie exekúcie, spĺňali všetky materiálne a formálne náležitosti predpokladané zákonom); rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 24.5.2011 (konanie pritom začalo dňa 22.2.2011) a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. K rozhodnutiu o poverení tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 91 dní). Žalobca nedisponuje rovnopisom príslušného exekučného titulu. Žalobca nedisponuje ani rovnopisom príslušného návrhu na vykonanie exekúcie, ktorý by obsahoval vyznačený dátum doručenia súdu. Žalobca použil rovnopis exekučného titulu ako nutnú prílohu k návrhu na vykonanie exekúcie a zveril ho zvolenému súdному exekútorovi. Podľa ust. § 39 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len "Exekučný poriadok") k návrhu na vykonanie exekúcie oprávnený pripojiť rovnopis rozhodnutia opatrený potvrdením o jeho vykonateľnosti (exekučný titul). Generálne žalobca inicioval exekučné konanie formou zápisnice spísanej u zvoleného súdneho exekútora. Návrh na vykonanie exekúcie zachytený v obsahu zápisnice sa nenachádza v dispozícii žalobcu, ale bol postupom podľa ust. § 44 ods. 1 Exekučného poriadku predložený súdnym exekútorom exekučnému súdu a to so žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Žalobca objektívne nemôže predložiť rovnopis príslušného návrhu na vykonanie exekúcie, ktorý by obsahoval vyznačený dátum doručenia súdu aj preto, že návrh na vykonanie exekúcie (tam kde nedošlo k spísaniu zápisnice), doručoval zvolenému súdному exekútorovi a nie súdu. Podľa ust. § 36 ods. 2 veta prvá Exekučného poriadku exekučné konanie sa začína dňom, v ktorom bol exekútorovi doručенý návrh na vykonanie exekúcie. Žalobca sa snaží vyriešiť prekážky vyplývajúce z vyššie uvedených skutočností práve tým, že ako dôkaz označuje príslušný spis exekučného súdu, ktorý obsahuje všetky podstatné listiny vysvetľujúce právne významné skutočnosti. Žalobca používa na označenie exekučnej veci všetky informácie, ktoré má k dispozícii a ktoré pozná. Exekučný súd neoznámil žalobcovi spisovú značku, pod ktorou došlo k registrácii exekučného konania na všeobecnom súde.

Nesprávny úradný postup charakterizovaný: a) nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov; b) vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok; bol príčinou konkrétneho následku, ktorý sa prejavil vznikom materiálnej škody a nemajetkovej ujmy na strane žalobcu. Exekučný súd vykonaním postupu podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (preskúmanie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu - rozsudok rozhodcovského súdu sp.zn.: SR 19346/09, vykonateľný: 7.1.2010) spôsobom odporujúcim zákonu, t.j. vykonaním procedúry preskúmania bez splnenia zákonných podmienok, keď súd bez ďalších legálnych predpokladov založil svoju právomoc, dôsledkom ktorej zrealizoval úplný judičiálny proces zahŕňajúci zistenie skutkového stavu veci, výberu právnych noriem, aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav a meritórne rozhodnutie vo veci (úhrada pohľadávky veriteľa na základe uzatvorenej Zmluvy o úvere) na ust. §44 ods. 2 zákona č. Exekučného poriadku, čím sa postavil do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá mu v rámci zverenej právomoci ako exekučnému súdu neprináleží a teda prekročil mieru možného rozhodovania o zákonom vymedzenom okruhu spoločenským vzťahom a porušil tak fundamentálnu zásadu právneho štátu - zásadu legality (čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky). Všeobecný súd, ktorý koná v pozícii exekučného súdu, nie je legitímne schopný vykonávať úkony smerujúce k opätovnému komplexnému rozhodovaniu o veci s tým, že výsledkom takéhoto rozhodovania je úplná nemožnosť vykonať právo pre veriteľa, teda vmanévrovanie veriteľa do situácie ako by bol exekučný titul zrušený. Ak všeobecný súd v pozícii exekučného súdu koná tak, že sám rozhoduje vo veci samej (len v závere konania z dôvodu absolútnej nemožnosti vydať zamietavé meritórne rozhodnutie sa obmedzí na využitie iného druhu rozhodnutia - uznesenia, ktorým odmietne vydať poverenie na vykonanie exekúcie - avšak s rovnakými účinkami pre veriteľa a dlžníka spočívajúcimi v zániku vykonania práva), uskutočňuje činnosť, ktorá by mu náležala len vtedy, ak by konal v pozícii meritórneho súdu odvodzujúceho svoju právomoc od ust. § 40 a nasl. zákona č.244/2002 Z.z. (ďalej len "ZoRK"). Exekučný súd nie je súdom v zmysle ust. § 40 a nasl. ZoRK, nekoná o zrušení tuzemského rozhodcovského rozsudku a ani nepokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnej žalobe. Zákonodarca kreáciou ust. § 40 a § 43 ZoRK prejavil vôľu poveriť všeobecný súd meritórnym rozhodovaním o veci na ktorú by bol inak príslušný rozhodcovský súd len vtedy, ak dôjde k splneniu formálnych a materiálnych podmienok definovaných v ust. § 40 ZoRK a ak takéto splnenie podmienok nastane včas, tj. v lehote upravenej v ust. § 41 ZoRK. Inými slovami, ak nedôjde k včasnému splneniu formálnych a materiálnych podmienok obsiahnutých v ust. § 40 ZoRK zanikne právomoc všeobecného súdu meritórne rozhodovať o veci zrealizovaním úplného judičiálneho procesu zahŕňajúceho zistenie skutkového stavu veci, výberu právnych noriem a aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav. Dôsledkom realizácie právomoci všeobecného súdu upravenej v ust. § 40 ZoRK je inter alia zrušenie rozhodcovského rozsudku. K zrušeniu dochádza s

cieľom autoritatívne zamedziť účinkom rozhodcovského rozsudku na právne postavenie žalovaného (dlžníka). Z hľadiska princípu právnej istoty, ktorý musí dotvárať stav ústavnosti v právnom štáte, nemôže ten istý štátny orgán - všeobecný súd - dotvárať svoje rozhodovacie oprávnenia smerujúce k zamedzeniu účinkom rozhodcovského rozsudku na právne postavenie žalovaného (dlžníka) tam, kde neexistujú a to preto, že z vôle zákonodarcu existujú na inom mieste a v inom čase, a to tam, kde ich platné právo zaraďuje. Ak v zákone existuje obmedzenie právomoci všeobecného súdu v rámci konania o opravnom prostriedku, je potrebné pripomenúť, že tieto obmedzenia sú zákonodarcom nastavené proporcionálne k ochrane základného práva žalobcu, a to nielen v rovine normatívnej, ale tiež pri posudzovaní konkrétneho prípadu v rovine výkladu a aplikácie takýchto obmedzení. Základné práva totiž nevytvárajú len rámec obsahu jednoduchého práva, ale aj rámec jeho interpretácie a aplikácie. Všeobecný súd si preto musí byť pri výklade a aplikácii podmienok pripustenia revízie rozhodnutia vedomý toho, že zasahuje do právneho postavenia účastníkov konania, čím degraduje ochranu ich subjektívnych práv a to bez ohľadu na to, aký iný účel revízneho konania sleduje štát (napr. posilňovanie pozície spotrebiteľa a pod.) Tento účel nemôže prevážiť nad ochranou subjektívnych práv účastníka konania tak, že sa ochrana subjektívnych práv celkom vyprázdni, resp. vôbec nezabezpečí. Ochranu práva, pre ktorú existovala právnymi predpismi vymedzená procesná cesta (v okolnostiach prípadu cesta aplikácie ust. §40 a nasl. ZoRK), ktorou súdna oprava rozhodnutí rozhodcovských súdov svojou zvláštnou povahou bez pochybností je, nie je možné využiť dodatočne po tom, čo takýto prostriedok už nemožno uplatniť a to cestou kontroly rozhodcovského rozhodnutia exekučným súdom ktorej účel je odlišný. Exekučný súd tým, že svojím nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu v časti istiny a to bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup, formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi žalobcom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným odvíjajúceho svoju podstatu od uzatvorenej, vyššie označenej, zmluvy o úver. Na jednej strane totižto existuje právne relevantný exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu ktorý nie je možné zrušiť pre uplynutie lehoty ust. § 41 ZoRK a chýbajúci subjektívny prvok, ktorý vyvolá právne účinky, avšak je z pohľadu exekučného súdu materiálne nevykonateľný a na druhej strane, nie je možné zo strany žalobcu iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie istiny s príslušenstvom, pretože existenciou rozsudku rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci právoplatne rozhodnutej. Prekážka právoplatne rozhodnutej veci tvorí neodstrániteľnú vadu konania, na ktorú je súd povinný prihliadať ex offico. Podľa platnej právnej úpravy je rozsudok rozhodcovského súdu rovnocenným exekučným titulom s rozsudokom vydaným všeobecným súdom v občianskom súdnom konaní.

Nesprávny úradný postup charakterizovaný: a) nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prietahov; b) vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok; bol príčinou konkrétneho následku, ktorý sa prejavil vznikom materiálnej škody a nemajetkovej ujmy na strane žalobcu. Exekučný súd vykonaním postupu podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (preskúmanie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu - rozsudok rozhodcovského súdu sp.zn.: SR 19346/09, vykonateľný: 7.1.2010) spôsobom odporujúcim zákonu, t.j. vykonaním procedúry preskúmania bez splnenia zákonných podmienok, keď súd bez ďalších legálnych predpokladov založil svoju právomoc, dôsledkom ktorej zrealizoval úplný judiciálny proces zahŕňajúci zistenie skutkového stavu veci, výberu právnych noriem, aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav a meritórne rozhodnutie vo veci (úhrada pohľadávky veriteľa na základe uzatvorenej Zmluvy o úvere) na ust. § 44 ods. 2 zákona č. Exekučného poriadku, čím sa postavil do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá mu v rámci zverenej právomoci ako exekučnému súdu neprináleží a teda prekročil mieru možného rozhodovania o zákonom vymedzenom okruhu spoločenským vzťahom a porušil tak fundamentálnu zásadu právneho štátu - zásadu legality (čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky). Všeobecný súd, ktorý koná v pozícii exekučného súdu, nie je legitímne schopný vykonávať úkony smerujúce k opätovnému komplexnému rozhodovaniu o veci s tým, že výsledkom takéhoto rozhodovania je úplná nemožnosť vykonať právo pre veriteľa, teda vmanévrovanie veriteľa do situácie ako by bol exekučný titul zrušený. Ak všeobecný súd v pozícii exekučného súdu koná tak, že sám rozhoduje vo veci samej (len v závere konania z dôvodu absolútnej nemožnosti vydať zamietavé meritórne rozhodnutie sa obmedzí na využitie iného druhu rozhodnutia - uznesenia, ktorým odmietne vydať poverenie na vykonanie exekúcie - avšak s rovnakými účinkami pre veriteľa a dlžníka spočívajúcimi v zániku vykonania práva), uskutočňuje činnosť, ktorá by mu náležala len vtedy, ak by konal v pozícii meritórneho súdu odvodzujúceho svoju právomoc od ust. § 40 a nasl. zákona č.244/2002 Z.z. (ďalej len "ZoRK"). Exekučný súd nie je súdom v zmysle ust. § 40 a nasl. ZoRK, nekoná o zrušení tuzemského rozhodcovského rozsudku a ani nepokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe

alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnej žalobe. Zákonodarca kreáciou ust. § 40 a § 43 ZoRK prejavil vôľu poveriť všeobecný súd meritórnym rozhodovaním o veci na ktorú by bol inak príslušný rozhodcovský súd len vtedy, ak dôjde k splneniu formálnych a materiálnych podmienok definovaných v ust. § 40 ZoRK a ak takéto splnenie podmienok nastane včas, tj. v lehote upravenej v ust. § 41 ZoRK. Inými slovami, ak nedôjde k včasnému splneniu formálnych a materiálnych podmienok obsiahnutých v ust. § 40 ZoRK zanikne právomoc všeobecného súdu meritórne rozhodovať o veci zrealizovaním úplného judičiálneho procesu zahŕňajúceho zistenie skutkového stavu veci, výberu právnych noriem a aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav. Dôsledkom realizácie právomoci všeobecného súdu upravenej v ust. § 40 ZoRK je inter alia zrušenie rozhodcovského rozsudku. K zrušeniu dochádza s cieľom autoritatívne zamedziť účinkom rozhodcovského rozsudku na právne postavenie žalovaného (dlžníka). Z hľadiska princípu právnej istoty, ktorý musí dotvárať stav ústavnosti v právnom štáte, nemôže ten istý štátny orgán - všeobecný súd - dotvárať svoje rozhodovacie oprávnenia smerujúce k zamedzeniu účinkom rozhodcovského rozsudku na právne postavenie žalovaného (dlžníka) tam, kde neexistujú a to preto, že z vôle zákonodarcu existujú na inom mieste a v inom čase, a to tam, kde ich platné právo zaraďuje. Ak v zákone existuje obmedzenie právomoci všeobecného súdu v rámci konania o opravnom prostriedku, je potrebné pripomenúť, že tieto obmedzenia sú zákonodarcom nastavené proporcionálne k ochrane základného práva žalobcu, a to nielen v rovine normatívnej, ale tiež pri posudzovaní konkrétneho prípadu v rovine výkladu a aplikácie takýchto obmedzení. Základné práva totiž nevytvárajú len rámec obsahu jednoduchého práva, ale aj rámec jeho interpretácie a aplikácie. Všeobecný súd si preto musí byť pri výklade a aplikácii podmienok pripustenia revízie rozhodnutia vedomý toho, že zasahuje do právneho postavenia účastníkov konania, čím degraduje ochranu ich subjektívnych práv a to bez ohľadu na to, aký iný účel revízneho konania sleduje štát (napr. posilňovanie pozície spotrebiteľa a pod.) Tento účel nemôže prevážiť nad ochranou subjektívnych práv účastníka konania tak, že sa ochrana subjektívnych práv celkom vyprázdni, resp. vôbec nezabezpečí. Ochranu práva, pre ktorú existovala právnymi predpismi vymedzená procesná cesta (v okolnostiach prípadu cesta aplikácie ust. §40 a nasl. ZoRK), ktorou súdna oprava rozhodnutí rozhodcovských súdov svojou zvláštnou povahou bez pochybností je, nie je možné využiť dodatočne po tom, čo takýto prostriedok už nemožno uplatniť a to cestou kontroly rozhodcovského rozhodnutia exekučným súdom ktorej účel je odlišný. Exekučný súd tým, že svojím nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu v časti istiny a to bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup, formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi žalobcom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným odvíjajúceho svoju podstatu od uzatvorenej, vyššie označenej, zmluvy o úver. Na jednej strane totižto existuje právne relevantný exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu ktorý nie je možné zrušiť pre uplynutie lehoty ust. § 41 ZoRK a chýbajúci subjektívny prvok, ktorý vyvolá právne účinky, avšak je z pohľadu exekučného súdu materiálne nevykonateľný a na druhej strane, nie je možné zo strany žalobcu iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie istiny s príslušenstvom, pretože existenciou rozsudku rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci právoplatne rozhodnutej. Prekážka právoplatne rozhodnutej veci tvorí neodstrániteľnú vadu konania, na ktorú je súd povinný prihliadať ex offico. Podľa platnej právnej úpravy je rozsudok rozhodcovského súdu rovnocenným exekučným titulom s rozsudok vydaným všeobecným súdom v občianskom súdnom konaní. Opísaný postup exekučného súdu hodnotíme ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne ust. § 44 ods.2 Exekučného poriadku. V predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe a rovnako tak neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala vytvoriť stav zakladajúci reálnu nevykonateľnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej. Nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa žalobca v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzala, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky (napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR, sp.zn.: I. ÚS 41/02, III. ÚS 117/02, I. ÚS 13/05).

Žalobca si z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatňuje náhradu majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú vyčísluje nasledovne. Žalobcovi vznikla majetková škoda predstavujúca náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úvere. Nemôže preto nastať akceptácia návrhu na nútené vymáhanie istiny a príslušenstva zo strany exekučného súdu.

Zároveň si žalobca uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu zaručeného čl.46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného súdu je podľa nášho názoru dôsledkom jeho nesústrednej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zmarenie nútenej vymožitelnosti majetkového práva žalobcu.

Nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu legitímneho očakávania žalobcu, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Žalobca mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti jeho pohľadávky a jej príslušenstva, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá. Postup exekučného súdu zamedzil žalobcovi správať sa so starostlivosťou riadneho hospodára. Akokoľvek, náhradu nemajetkovej ujmy žalobca vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov a základných práv. Žalobca uvádza aj ďalšie dôvody na podporu svojej žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy: a) Neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva, vyvolala u žalobcu, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti; b) Vytvorenie absolútnej nemožnosti súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj na strane jeho majiteľov; c) Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná, platná a účinná právna úprava (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 77/02). Všeobecný súd pri realizácii základného práva na súdnu ochranu podľa Ústavy Slovenskej republiky a podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je povinný aplikovať ústavnú požiadavku jednoduchého práva, že každý má právo na rozhodnutie podľa relevantnej právnej normy (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 120/2010 z 12. mája 2010). Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať uvedené základné právo účastníkov garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy. Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (napr. Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS 271/05). Potreba náhrady nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu.

Žalobca si uplatňuje ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie (spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu) sumu 117,20 eur, t.j. 20% z uplatnenej istiny s prísl. (hodnoty majetkového práva postihnutého procesnou deformáciou).

V danom prípade sa žalobca domáha podanou žalobu náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Košice I. Žalobca postupoval podľa ust. § 15 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody. Žalovaný však do podania tejto žaloby na žiadosť pozitívne nereagoval. S poukazom na vyššie uvedenú skutkovú a právnu argumentáciu žalobca tvrdí, že je nutné:

a) deklarovateľ porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pretože súdna ochrana nebola poskytnutá v zákonom predpokladanej kvalite; b) deklarovateľ porušenie princípov právneho štátu nesprávnym úradným postupom exekučného súdu (Okresný súd Košice I.), konkrétne princípu legality, princípu ochrany legitímnych očakávaní, princípu ochrany dôvery v právo, princípu právnej istoty; c) nahradiť žalobcovi nemajetkovú ujmu a majetkovú škodu, ktorá mu bola spôsobená v priamej príčinnej súvislosti s porušením práv označených pod písm. a) a b) a princípov právneho štátu označených pod písm. b) a preto žiada, aby súd a) medzitýmnym rozsudkom v zmysle ust. § 152 ods. 2 veta druhá in fine OSP rozhodol o základe veci tak, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla žalobcovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Košice I, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní vedenom pre pohľadávku žalobcu zo Zmluvy o úvere č.: XXXXXXXX A. A.: L. S., D.. XX.X.XXXX, (EX3624/2011) postupom, v ktorom by správne interpretoval a aplikoval ust. § 44 ods.2 zákona č. 233/1995 Z.z. b) rozsudkom rozhodol tak, že žalobe vyhovie.

Žalovaná k žalobe uviedla, že v žalobnom návrhu sa v tomto prípade vyskytujú viaceré nedostatky, napr. že sú zmätočne označení povinní, najmä sú odlišne uvedené dátumy narodenia, nie sú uvedené spisové značky príslušných exekučných konaní vedených na súde, chýbajú relevantné údaje ako dátum doručenia podania na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci a dátum, kedy sa žalobca dozvedel o vzniku škody. Vo všeobecnosti žalovaná musí namietateľ, že žalobca nepriložil ani jeden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval vôbec existenciu predmetného exekučného konania, vznik skutočnej škody, nemajetkovej ujmy, atď... Žalobca síce uviedol časť dôkazov, najmä odkazuje na exekučný spis, ale v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša žalobca sám. Žalovaná zdôrazňuje, že tvrdenie žalobcu, že nemá vedomosť o spisovej značke ním namietaného exekučného konania, sa nezakladá na pravde, má charakter zavádzajúceho tvrdenia, pretože sám žalobca uvádza, že mu boli doručené uznesenia exekučného súdu, pričom tieto museli byť označené spisovými značkami dotknutých exekučných konaní. Neoznačenie spisovej značky exekučného konania, v ktorom malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu (teda nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí), bolo jedným z dôvodov, pre ktoré Ústavný súd SR odmietol sťažnosti žalobcu na porušenie jeho ústavných práv nečinnosťou exekučného súdu (príkladmo rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 211/2012, sp. zn. IV. ÚS 366/2012, sp. zn. IV. ÚS 374/2012). V tejto súvislosti si žalovaná dovoľuje konajúcemu súdu navrhnúť aplikáciu ustanovenia § 43 ods. 1 O.s.p. Nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody. Žalobca uvádza rozhodnutie o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, čo by sa mohlo vysvetliť ako namietanie nezákonného rozhodnutia, ale zároveň namietateľ nesprávny úradný postup v podobe prietahov. Z takto formulovanej žaloby nie je jednoznačne jasné, na základe akého titulu si žalobca uplatňuje škodu, keďže v žalobe sa tieto tituly prelínajú a žalobca jednoznačne neuvádza, z ktorého titulu/titulov si uplatňuje svoj nárok. Nie je zrejmé, či si žalobca uplatňuje nárok z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodu prietahov, z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Čo sa týka uvádzaných prietahov v konaní v prvom rade je potrebné poznamenať, že žalobca neuvádza kroky, ktoré podnikol na odstránenie neželaného stavu. V druhom rade formu "žiadosti o informáciu o stave konania nemožno považovať za riadny prostriedok, ktorý by smeroval k zabráneniu tvrdených prietahov a ich účinnému odstráneniu. Žalobca neuviedol, ani po vyžiadanej súčinnosti v rámci predbežného prerokovania zo strany žalovanej, či využil možnosť podania sťažnosti na zbytočné prietahy v príslušnom konaní predsedovi okresného súdu, resp. možnosť podania ústavnej sťažnosti (t. z. či využil účinné právne prostriedky nápravy na urýchlenie konania). Judikatúra Ústavného súdu SR, konkrétne v náleze z 3.5.2011, č.k. III. ÚS 69/2011-25, taktiež poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ má predovšetkým postupovať v zmysle zásady vigilanti bus iura (každý nech si stráži svoje právo). To, že tak žalobca nekonal, je možné pripísať iba jemu. V treťom rade, žalovaná má za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR (bližšie v časti o Existencii prietahov v konaní).

Žalovaná poukazuje na to, že dňa 23.4.2012 jej boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 23.4.2012. Vzhľadom na skutočnosť, že už dňa 27.09.2012 bola okresnému súdu doručená predmetná žaloba vo veci, je zrejmé, že žalobca ju nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale skôr. S ust. § 15 ods. 1 a § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon č. 514/2003 Z.z."). vyplýva, že poškodený sa práva na náhradu škody

spôsobenej pri výkone verejnej moci môže domáhať na súde až po uplynutí šiestich mesiacov odo dňa prijatia jeho žiadosti (doručenia na príslušný orgán) o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Predbežné prerokovanie nároku je zákonom ustanovenou podmienkou, aby o tomto nároku mohlo prebehnúť občianske súdne konanie (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 2 Cz 38/76, uverejnené pod publikačným číslom R 28/1978). Preto má žalovaná za to, že ide o predčasne uplatnený nárok na súde. Zároveň žalovaná informuje súd, že napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadostí, ktoré Ministerstvo spravodlivosti SR adresovalo žalobcovi po doručení prvotných žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, Ministerstvu spravodlivosti SR bola doručená všeobecná odpoveď, kde žalobca nepreukázal požadované skutočnosti, nedoplnil žiadané informácie, dátumy, kedy sa žalobca dozvedel o škode, doklady preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu, uviesť skutočnosť, či boli podávané sťažnosti predsedovi súdu na prietahy/ústavné sťažnosti, ani doklady preukazujúce "ohrozenie" práv zánikom povinného, resp. jeho insolvenčiou, stratou kontaktu s povinným, ktorými odôvodňuje vznik nemajetkovej ujmy. Vcelku žalobca neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí, a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sám požiadal. Ministerstvo spravodlivosti SR ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. preto nárok žalobcu nepovažuje za predbežne prerokovaný.

Zákon č. 514/2003 Z.z. ustanovuje nasledujúce všeobecné podmienky, pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci: 1/ nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, 2/vznik škody, 3/príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne. Pri posudzovaní otázky nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a to po 15-dňovej takto formulovaný nesprávny úradný postup možno chápať dvoma spôsobmi. Jednak namietaným postupom môže byť samotný spôsob rozhodnutia - zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ako i skutočnosť, že k vydaniu malo dôjsť po zákonom stanovenej lehote. Zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nemôže byť nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup v súlade s rozhodovacou praxou možno vymedziť ako porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu, resp. porušenie účelu postupu štátneho orgánu, ktorý - či už súvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu, alebo s ňou nesúvisí - nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí (rozsudok NSSR sp. zn. 4Cdo/24/04). Podľa ustanovenia § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Je zrejmé, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je o. i. nevyhnutné, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, ktorý toto už právoplatné rozhodnutie z dôvodu nezákonnosti zmení alebo zruší v príslušnom konaní o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu. Táto podmienka nepochybne nie je v prípadoch zamietnutia žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie namietaných žalobcom splnená. Predmetné rozhodnutie okresného súdu nie je možné považovať za nezákonné a zároveň jeho zákonnosť/nezákonnosť nie je možné posudzovať v tomto konaní. Otázkou správnosti postupu pri rozhodovaní o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia taktiež nie je na mieste posudzovať. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je vylúčená a nemôže ísť ani o zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. V tejto veci, je potrebné uviesť, že v zmysle uznesenia Ústavného súdu SR z 3. marca 2011, č. k. IV. ÚS 60/2011-13, uznesenia Najvyššieho súdu SR z 13. októbra 2011 sp. zn. 3 Cdo 146/2011, uznesenia Najvyššieho súdu SR z 26. septembra 2011 sp. zn. 3 MCdo 11/2010 a uznesenia Najvyššieho súdu SR z 29. marca 2011 sp. zn. 5 Cdo 291/2010, vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, a to v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. V takomto prípade prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol prípadne nekalou doložkou viazaný. Podľa názoru ústavného súdu v okolnostiach daného prípadu (právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu v právnej veci spotrebiteľa) z uvedeného vyplýva, že pokiaľ je podmienka existencie vnútroštátneho práva prikazujúceho za určitých okolností prieskum materiálnej stránky rozhodcovského rozsudku v rámci rozhodovania o návrhu na výkon rozhodcovského rozsudku splnená (§ 45 zákona o rozhodcovskom

konaní), potom postup všeobecného súdu, ktorý z toho vyvodí dôsledky vyplývajúce zo slovenského právneho poriadku, je legitímny. Žalovaná poukazuje aj na tú skutočnosť, že zo samotnej dikcie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o vydanie poverenia. 15-dňová lehota sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu (okrem exekučného titulu podľa §41 ods. 2 písm. c) a d) Exekučného poriadku). Ak ho súd nepoverí, 15-dňová lehota neplatí a ani sa logicky nedá predpokladať, že by to bol zámer zákonodarcu, keďže ide o zložitý proces posudzovania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu. Žalovaná aj vo vzťahu k otázke existencie zbytočných prietahov v konaní odkazuje na ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení zákona č. 412/2012 Z.z., kde je explicitne uvedené, z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v zbytočných prietahoch v konaní. V zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. súd konajúci o náhrade škody môže pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Žalobca nepreukázal, že by podal sťažnosť na prietahy alebo že by existovali vyššie uvedené rozhodnutia, kde by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, teda nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prietahov. Otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je pritom kompetentný preskúmať ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu. Žalovaná považuje za potrebné podotknúť, že podľa jej názoru efektívnosť a rýchlosť súdneho konania nie je oprávnený preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda príslušného súdu na podklade sťažnosti na prietahy. Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prietahov. K záveru o tom, že konštatovať existenciu prietahov v súdnom konaní môže len Ústavný súd SR, dospel napr. Krajský súd v Nitre (sp.zn. 9Co 285/2011). Pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody sú v prvom stupni zásadne okresné súdy, avšak súdy, ktoré môžu porušiť právo fyzických a právnických osôb na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, môžu byť aj súdy vyššieho stupňa (krajské súdy, Najvyšší súd SR). Teda v prípade, ak by sa zbytočných prietahov dopustil napr. Najvyšší súd SR, poškodený subjekt by sa mal obrátiť v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. na okresný súd, aby konštatoval, že jeho nadriadený orgán sa dopustil zbytočných prietahov. Postup súdu vyššieho stupňa by bol v takomto prípade preskúmaný súdom nižšieho stupňa, čo je zjavne absurdné a uvedené len potvrdzuje, že konštatovať existenciu prietahov v súdnom konaní môže len Ústavný súd SR. Pre podporu vyššie uvedenej argumentácie žalovaná poukazuje aj na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR. Z ustanovenia § 53 ods. 1 zákona č. 38/1993 Zb. o organizácii Ústavného súdu SR o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov vyplýva, že ústavnú sťažnosť môže podať fyzická alebo právnická osoba iba v prípade, ak využije všetky opravné a iné účinné právne prostriedky pre ochranu svojich základných práv a slobôd. V zmysle uvedeného, pokiaľ by bolo možné konštatovať existenciu prietahov a nahradiť nemajetkovú ujmu na základe rozhodnutia všeobecného súdu podľa zákona č. 514/2003 Z.z., Ústavný súd SR by o takomto nároku nemohol konať, pokiaľ by sa fyzická alebo právnická osoba ešte predtým neúspešne nedomáhala tohto nároku podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Avšak vzhľadom na to, že Ústavný súd SR skúma porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a finančné zadosťučinenie priznáva, je zrejmé, že všeobecný súd nemôže konštatovať prietahy v konaní a priznať za ne náhradu nemajetkovej ujmy. Žalobkyňa tiež vzniesla námietku premlčania všetkých nárokov, ktorým premlčacia doba uplynula pred dňom 23.4.2009 (t.j. tri roky pred dorúčením prvých žiadostí o predbežné prerokovanie nároku) vzhľadom na moment vedomostí žalobcu o tvrdených prietahoch resp.

od momentu právoplatnosti rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia.

Žalobca sa vo svojej žalobe domáha náhrady materiálnej škody vo výške istiny s príslušenstvom vymáhanej od povinného. Podľa ustanovenia § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003Z.z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je o. i. nevyhnutné preukázať existenciu škody. Podľa názoru žalovanej žalobca nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje, je možné považovať za hypotetické. Čo sa týka prípadov uplatnenia majetkovej škody vo výške istiny s príslušenstvom je potrebné poukázať na nasledovné. Žalobca v prvom rade nepreukázal existenciu dlžníka ako úplný základ pre preukázanie toho, čoho sa domáha. V druhom rade nepreukázal existenciu právoplatného rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia a v treťom rade ani nevyožiteľnosť pohľadávky, ku ktorej navyše žalovaná uvádza, že: 1) nie je pravdivé tvrdenie žalobcu, že nie je možné vymôcť pohľadávky od dlžníkov žalobcu a tvrdenie, že rozhodnutie v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia spôsobuje nevyožiteľnosť pohľadávky. Rozhodnutie o zamietnutí iba preukázalo nespôsobilosť konkrétneho rozhodcovského rozsudku byť exekučným titulom. Žalobca však mal možnosť získať iný exekučný titul a to napríklad podaním návrhu na začatie konania, resp. platobným rozkazom, čo nevykonal a svojou nečinnosťou sám prispel k situácii, ktorú v žalobách namieta; 2) ak by aj nastala situácia, že si toto právo žalobca uplatnil novým návrhom, musel by preukázať v prvom rade, že by mu súd bez akýchkoľvek pochybností priznal požadované nároky od dlžníkov v sume, v ktorej ich požaduje od žalovanej a v druhom rade, že pohľadávky sú nevyožiteľné v dôsledku pochybenia okresného súdu, to znamená, že nebyť správneho úradného postupu okresného súdu, došlo by k riadnemu a plnohodnotnému vymoženiu pohľadávky. Túto skutočnosť však žalobca nepreukázal a ani nepreukáže, a to najmä s ohľadom na skutočnosť, že niektorí dlžníci by boli insolventní, niektorí dlžníci by boli po smrti atď...

Žalobca sa vo svojej žalobe domáha aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá má byť spravodlivou satisfakciou za utrpený zásah do základných práv a má kompenzovať každé porušenie práva na súdnu ochranu, ktoré žalobca uplatňoval podaním návrhu na začatie občianskeho súdneho konania. Podľa ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Podľa ustanovenia § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. V prvom rade, žalobca poukazuje na viacero nálezov ÚS SR, kde rozhodoval o poskytnutí finančného zadosťučinenia za zbytočné priesťahy. Je potrebné povedať, že poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany súdu. Každé prípadové okolnosti sú osobitné a vychádzať z paušálnej sumy 660 eur alebo 663,88 eur, ktorá musí byť priznaná za každý rok priesťahov, je nesprávna úvaha. Navyše, pri rozhodovaní ÚS vychádzal aj z významov sporu pre žalobcu, pričom v tomto prípade ide o veľkú spoločnosť poskytujúcu úvery fyzickým osobám. ÚS prihliada aj na to, či sťažnosť predsedovi súdu viedla k náprave. Pokiaľ žalobca tento prostriedok nevyužil, je neprijateľné, aby sa priznávala náhrada nemajetkovej ujmy, keď predseda súdu nemal možnosť prípadnú nápravu zjednať. V druhom rade je potrebné poznamenať, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe "frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery" sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. Samotná judikatúra poukazuje na tento aspekt v rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo 675/2011, kde je uvedené, že odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnými priesťahmi v konaní nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, lebo im nevzniká ujma priamo. Žalobca uvádza aj "zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov", ale tieto nie sú bližšie konkretizované. Taktiež žalobca nespresnil, v čom a ako situácia "ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu." V druhom rade požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 20% z istiny a príslušenstva nie je podložená akýmikoľvek reálnymi skutočnosťami či rozumnou úvahou. Žalovaná považuje za krajne nesprávny spôsob určenia náhrady nemajetkovej ujmy percentuálnou čiastkou z tvrdenej skutočnej škody. Žalobca zároveň zjavne opomína, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením. Uvedené zo žalobného návrhu nevyplýva a z toho dôvodu žalovaná

nemá za preukázaný tak vznik nemajetkovej ujmy ako ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch.

Podľa žalovanej nemožno dospieť k záveru o potrebe priznať žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch ani v prípade, ak by inak boli splnené predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu. V tejto súvislosti nie je možné opomenúť povahu a predmet konaní, v ktorých malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti žalobcu a povedomí, ktoré je okolo žalobcu v spojení s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. V posledných rokoch všetky zložky štátnej moci zamerali svoju pozornosť na ochranu spotrebiteľských práv, pričom je všeobecne známe, že potrebu ochrany práv spotrebiteľov podmienila najmä činnosť žalobcu na trhu spotrebiteľských úverov. Práve uplatňovanie rôznych pohľadávok z titulu spotrebiteľských úverov je predmetom exekučných konaní, ktoré žalobca inicioval a v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu. Žalovaná v tejto súvislosti upozorňuje a dokladá list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť pod č. JUST/A3/RM/kb D(2010) J 1360 adresovaný stálemu predstaviteľovi Slovenskej republiky pri Európskej únii, v ktorom Európska komisia poukázala na to, že v súvislosti s podnikateľskými praktikami žalobcu dostala sťažnosti od slovenských spotrebiteľov, ako aj sťažnosť od slovenského združenia na ochranu spotrebiteľov, pričom útvary Komisie sa o týchto praktikách dozvedeli aj prostredníctvom návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podľa článku 267 ZFEÚ podal Krajský súd v Prešove (Vec C76/10). Žalovaná dáva do pozornosti celý text priloženého listu, pričom poukazuje príkladom na niektoré výňatky: "Problémy v spojitosti s týmito praktikami sa týkajú predovšetkým skutočnosti, že zmluvné podmienky sú stanovené prostredníctvom vopred formulovaných podmienok, ktoré jednostranne určili veritelia. Tieto podmienky sú pre spotrebiteľov veľmi tvrdé a ich zjavným cieľom je zbaviť spotrebiteľov práv, ktoré im vyplývajú z právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Jedným z osobitných aspektov je uplatňovanie nárokov zo strany nebankových inštitúcií, okrem iného prostredníctvom systematického využívania rozhodcovských orgánov, ktoré sa javia ako predpojaté, a v prípade ktorých sa zdá, že vôbec neuplatňujú právne predpisy na ochranu spotrebiteľa." "Formulár zmluvy spoločnosti POHOTOVOSTĚ s.r.o. navyše obsahuje časť s názvom Všeobecné podmienky poskytovania úveru (VP), ktoré sa odchyľujú od kogentných

ustanovení na ochranu spotrebiteľa, a/alebo pomerne flagrantne znevýhodňujú spotrebiteľov vo viacerých dôležitých aspektoch, z ktorých niektoré uvádzame ďalej." "Celkové náklady úverov poskytovaných spoločnosťou POHOTOVOSTĚ s.r.o., ktoré pozostávajú z úrokov a iných poplatkov, sa javia byť veľmi vysoké. Zdá sa, že prinajmenšom v niektorých prípadoch predstavujú náklady takmer 100 % ročne zo sumy získanej od spoločnosti POHOTOVOSTĚ s.r.o. Najväčšiu časť poplatkov tvoria náklady na vypracovanie a uzavretie zmluvy o úvere, ktoré sa javia mnohonásobne vyššie ako poplatky, ktoré si účtujú banky." "Podľa bodu 6 VP je dlžník povinný zaplatiť v prípade nesplnenia zmluvných záväzkov sankciu vo výške 0,25 % denne, čiže 91,25 % ročne." "Podľa bodu 8 VP dlžník môže splatiť veriteľovi dlžnú sumu pred termínom splatnosti, to ho však nezbaňuje povinnosti zaplatiť poplatok (95,6 % z úveru) v plnej výške." "Zásadným problémom je skutočnosť, že predmetné podmienky vylučujú uplatňovanie pravidiel na ochranu spotrebiteľa..." Okrem vyššie uvedeného o negatívnej percepcii žalobcu verejnosťou, resp. aj špecializovanými organizáciami na ochranu spotrebiteľov (napr. Spotrebiteľské centrum) svedčí napr. článok v denníku SME zo dňa 16.7.2012, z ktorého napr. vyplýva, že žalobca obišiel zákaz vymáhať pohľadávku exekúciou. Podľa uvedeného článku Okresný súd Prešov označil konanie v prejednávanej veci za mimoriadne závažnú nečestnú činnosť, pričom článok popisuje aj niektoré prípady, keď sa jednotliví spotrebiteľia napokon domohli svojich práv (s odkazom na rozhodnutie Súdneho dvora v Luxemburgu, ktorý poukázal na nezrovnalosť v zmluve, chýbajúcu RPMN a neprimerané sankcie a úroky). Z článku vyplýva aj nemenej významná skutočnosť, že Asociácia organizácií splátkového predaja, ktorá sa nestotožňuje s konaním žalobcu, vylúčila žalobcu zo svojich radov. Z popísaného je zrejmé, že žalobca a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, súdy konšatovali porušovanie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť žalobcu podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Žalobca je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkopríjmových osôb. Nie je možné opomenúť, že v takomto prípade aj súdna moc musí pozornejšie skúmať akékoľvek podanie žalobcu, a to najmä v prípade návrhu na vykonanie exekúcie, kde v prípade žalobcu automaticky nastáva zvýšené riziko ohrozenia alebo porušenia práva spotrebiteľa (povinného v exekučnom konaní). Uvedené má vplyv aj na otázku samotného posúdenia nesprávneho úradného postupu, keďže súdy v prípade posudzovania návrhu žalobcu na vykonanie exekúcie musia obzvlášť opatrne zvažovať, či poverenie vydajú alebo nevydajú a pod., s čím je spojená vyššia časová náročnosť vykonania procesného úkonu súdom. S prihliadnutím na popísanú charakteristiku podnikateľskej činnosti žalobcu považuje

žalovaná za konanie v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ si žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže uplatnená škoda mala žalobcovi vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite žalobcu. Súčasne v takejto situácii platí, že aj v prípade porušenia práva žalobcu už samotné konštatovanie porušenia práv musí byť považované za dostačujúce. Uvedené vylučuje možnosť priznania prípadného nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy voči štátu. Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaná zastáva názor, že žalobca nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, súlad postupu žalobcu s dobrými mravmi, ako aj nedostatočnosť konštatovania porušenia práva. Zároveň aplikujúc ustanovenie § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. po zohľadnení osoby poškodeného a vnímania doterajšieho pôsobenia žalobcu (ako spoločnosti s negatívnou povestou využívajúcu neprijateľné podmienky), minimálnej závažnosti prípadnej ujmy a následky, ktoré žalobcovi mohol namietaný nesprávny úradný postup spôsobiť, nemôže byť podľa žalovanej žalobcovi priznaná žiadna náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Z ust. § 5 ods. 1 a § 9 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. je zrejmé, že pre úspešné uplatnenie práva na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je nevyhnutné okrem existencie nesprávneho úradného postupu/nezákonného rozhodnutia, vzniku škody či nemajetkovej ujmy, preukázať aj príčinnú súvislosť medzi týmito zložkami. Podľa ustálenej súdnej praxe príčinná súvislosť, ako ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu, je priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž "priamosť" pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti, ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku, nemožno tvrdiť, že žalobcovi vznikla škoda postupom okresného súdu. Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností je žalovaná toho názoru, že žalobca nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, a tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu (spočívajúcim v tom, že rozhodol o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia, a to po zákonom stanovenej lehote) a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmov. Žalovaná má skôr za to, že stav, v ktorom sa žalobca ocitol, si zaviniel sám, a to spôsobom vykonávania podnikateľskej činnosti, pasivitou pri obhajovaní svojich práv, a najmä je už v súčasnosti zrejmé, že žalobca si uplatňuje ničím neodôvodnené a ničím nepreukázané čiastky, či už v podobe majetkovej škody alebo nemajetkovej ujmy. Z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., považuje žalovaná žalobu za právne neopodstatnenú a žiada, aby ju súd v celom rozsahu zamietol a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania. Žalovaná si uplatnila nárok na náhradu trov konania.

Účastníci konania sa na pojednávanie vo veci vytýčené na 19.4.2016 nedostavili. U oboch mal súd doručenie predvolania riadne preukázané, lehota na prípravu na pojednávanie bola u účastníkov zachovaná. Žalovaná svoju neprítomnosť na pojednávaní ospravedlnila, nežiadala o odročenie termínu pojednávania. Žalobca ani jeho právny zástupca svoju neprítomnosť na pojednávaní neospravedlnil, nežiadal o odročenie termínu pojednávania, ale opätovne podal návrh na prerušenie konania.

Uznesením zo dňa 2.2.2016 sp.zn. 17C/269/2012-159 súd návrh žalobcu na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného na Ústavnom súde Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd (v konaní vedenom pred Krajským súdom v Košiciach sp.zn. 2NcC/90/2012 a Okresným súdom Košice I sp.zn. 17C/269/2012), zamietol. Taktiež zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného na Súdnom dvore Európskej únie o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla položiť žalovaná v 1. rade Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 7C/6/2010. Zároveň veci vedené na Okresnom súde Košice I pôvodne pod sp.zn. 17C/270/2012, 17C/271/2012, 17C/273/2012, 17C/274/2012, 17C/276/2012, 17C/277/2012, 17C/280/2012 a 17C/281/2012, ktoré boli spojené s vecou vedenou na Okresnom súde Košice I pod sp.zn.17C/269/2012 uznesením Okresného súdu Košice I zo dňa 8.10.2012 sp.zn. 17C/269/2012-8, vylúčil na samostatné konanie.

Žalobca elektronickým podaním z 15.4.2016 navrhol prerušenie konania do právoplatného skončenia konania o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 7C/6/2010, ktorého sa mal podľa žalobného návrhu dopustiť Okresný súd Prešov v exekučnom konaní vedenom proti žalobkyni na základe neprijateľnej rozhodcovskej doložky, v ktorom sa vymohlo plnenie na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky, ako aj v rozpore so zákonmi schválenými z dôvodu transpozície smerníc Európskej únie zameranými na ochranu spotrebiteľa na finančnom trhu. V uvedenom konaní vystupujú na strane žalovaných v 1. rade Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky a v 2. rade POHOTOVOSŤ, s.r.o., za účasti vedľajšieho účastníka: Združenie na ochranu spotrebiteľa - HOOS. Žalovaná v 1. rade vo svojej argumentácii poukazuje na rozhodnutia Súdneho dvora C40/09 Asturcom Telecomunicaciones a C76/10 Pohotovosť, ktoré sa týkali spotrebiteľských vzťahov. Žalovaná v 1. rade uvádza: "V oboch prípadoch sa vnútroštátne sudy prostredníctvom prejudiciálneho konania snažili zistiť, či sa smernica 93/13/EHS má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, ktorý bol vydaný bez účasti spotrebiteľa, má ex offo rozhodnúť o nekalej povahe sankčného úroku v uvedenej spotrebiteľskej zmluve. Súdny dvor v týchto rozhodnutiach pripomenul dôležitosť zásady rei iudicatae, a konštatoval, že z práva Európskej únie v zásade nevyplýva pre vnútroštátne sudy povinnosť prelomiť zásadu právoplatne rozhodnutej veci (Asturcom, b 37). Otázka, či má a v akom rozsahu vnútroštátny súd skúmať nekalé podmienky, keď skúma právoplatné rozhodnutie v rámci konania o návrhu na jeho nútený výkon, závisí od procesných pravidiel vnútroštátneho práva, pričom toto konštatovania Súdny dvor oprel o zásadu procesnej autonómie členských štátov. V zmysle tejto zásady podmienky vykonávania zásady právnej sily rozhodnutej veci musí stanoviť vnútroštátny právny poriadok, pričom tieto podmienky nesmú byť menej priaznivé ako pravidlá upravujúce obdobné vnútroštátne konania (zásada ekvivalencie), ani nesmú byť naformulované tak, aby v praxi spôsobili nemožnosť alebo nadmerné sťaženie výkonu práv uznaných právnym poriadkom Európskej únie (zásada efektivity). V tomto prípade skutočne nedošlo k porušeniu zásady ekvivalencie a zásady efektivity, nakoľko žalobkyňa mala niekoľko právnych prostriedkov nápravy, ktoré nevyužila a podľa názoru žalobcu štát nemôže nahrádzať konanie účastníka konania a svojou činnosťou nachádzať konanie, ktoré má smerovať práve k náprave nastoleného stavu, s ktorým účastník konania nesúhlasí. Žalobkyňa bola v konaní pred rozhodcovským súdom nečinná, preto rozhodnutie rozhodcovského súdu nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť. Exekučný súd následne vydal poverenie na vykonanie exekúcie na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu, ktorý mimochodom bola žalobkyňa následne oprávnená zrušiť žalobou v zákonnej lehote. Po vydaní poverenia bola žalobkyňa následne oprávnená odvrátiť stav výkonu rozhodnutia podaním námietok voči uzneseniu o začatí exekúcie, čím by s najväčšou pravdepodobnosťou došlo k vyhláseniu exekúcie za neprípustnú, minimálne v časti a tým by žalobkyňa predišla samotnej exekúcii. Následne bola žalobkyňa oprávnená podať návrh na zastavenie a odklad exekúcie, ktorý síce žalobkyňa podala, avšak z nesprávnych právnych dôvodov, čo nemôže byť na úkor štátu, ale na úkor konkrétneho právneho zástupcu žalobkyne. Exekučné konanie doposiaľ nie je ukončené a doposiaľ žalobkyňa nevyužila zákonnú možnosť domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia od oprávneného v exekučnom konaní, ktorý práve touto exekúciou získal bezdôvodné obohatenie. Okresný súd Prešov v danom konaní uznesením zo dňa 12.3.2015 v súlade s ust. § 109 ods. 1 písm. c) OSP rozhodol o prerušení konania do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach a o predložení prejudiciálnych otázok v znení: 1.) Či ide o závažné porušenie práva Európskej únie, ak sa vymôže v exekúcii vedenej na základe rozhodcovského rozsudku plnenie z neprijateľnej podmienky v rozpore s judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie; 2.) Môže vzniknúť zodpovednosť členského štátu za porušenie komunitárneho práva pred tým, ako účastník konania využije všetky právne prostriedky prislúchajúce mu podľa právneho poriadku členského štátu v konaní o výkone rozhodnutia? vzhľadom na skutkový stav veci, môže v tomto prípade vzniknúť táto zodpovednosť členského štátu pred samotným ukončením konania o výkon rozhodnutia a pred vyčerpaním možnosti žalobkyne požadovať vydanie bezdôvodného obohatenia; 3.) V prípade, ak áno, je dostatočne jasným a závažným porušením komunitárneho práva konanie orgánu, ktoré opisuje žalobkyňa, vzhľadom na daný skutkový stav, najmä vzhľadom na absolútnu nečinnosť žalobkyne a vzhľadom na nevyčerpanie všetkých právnych prostriedkov nápravy umožnených právom členského štátu; 4.) Ak ide v tomto prípade o dostatočne závažné porušenie komunitárneho práva, je žalobkyňou uplatňovaná suma škody, za ktorú má zodpovednosť členský štát, možno škodu v tomto poňatí stotožňovať s vymoženou pohľadávkou, ktorá je bezdôvodným obohatením; 5.) Má vydanie bezdôvodného obohatenia, ako právny prostriedok nápravy, prednosť pred náhradou škody? Zodpovedanie predmetných prejudiciálnych otázok v konaní prebiehajúcom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010, ktorého účastníkmi sú zhodne žalobca

i žalovaná v tomto konaní, má pre ďalší priebeh a rozhodnutie v konaní zásadný význam, nakoľko pre vznik nároku na náhradu škody má fundamentálny význam posúdenie správnosti postupu exekučného súdu pri vydaní poverenia na výkon exekúcie na podklade exekučného titulu, ktorým bol právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu. Uvedený záver je potvrdený medzi inými napr. Okresným súdom Nové Mesto nad Váhom v konaní sp. zn: 11C 355/2012, Okresným súdom Bratislava II v konaní sp. zn. 19C 1952012 zo dňa 20.01.2015, Okresným súdom Pezinok v konaní sp. zn. 6C 2632012 zo dňa 12.2.2015, ktoré pristúpili k prerušeniu konania až do právoplatného skončenia konania o prejudiciálnych otázkach. Vzhľadom na uvedené má žalobca za to, že je daný dôvod v zmysle § 109 ods. 2 písm. c) OSP na prerušenie konanie o zaplatenie až do právoplatného skončenia konania o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Vzhľadom na predmet tohto konania nie je zrejmé, aké otázky a skutočnosti relevantné pre toto konanie majú byť v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 zodpovedané. Prerušenie konania je v takomto prípade v rozpore s požiadavkou rýchlej a účinnej ochrany práv účastníkov konania, čo je v konečnom dôsledku i podstatou samotného žalobného návrhu. Nakoľko tunajší súd dospel k záveru, že zodpovedanie uvedených prejudiciálnych otázok ani rozhodnutie vo veci v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 nemôžu mať význam pre rozhodnutie súdu v konaní sp.zn. 17C/274/2012, návrhu žalobcu na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 nevyhovet a konanie neprerušil.

Súd v súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p. rozhodol, že vec prejedná v neprítomnosti účastníkov konania.

Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením obsahu listinných dôkazov a to zo spisu Okresného súdu Košice I sp.zn. 16Er/1138/2011 a zistil nasledovný skutkový stav veci:

Žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého sp.zn. EX 3624/11 o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci oprávneného Pohotovosť, s. r. o. proti povinnému: S. L., D.. XX.X.XXXX, pre vymoženie 343,11 eur s príslušenstvom a to na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou a.s. zo dňa 19.11.2010 sp.zn. SR10954/10, bola doručená Okresnému súdu Košice I dňa 17.3.2011.

Súčasťou exekučného spisu bola i zmluva o úvere uzavretá medzi Imrichom Vinterom a Pohotovosť, s. r. o. dňa 21.12.2009, všeobecné podmienky poskytnutia úveru a zmenka vystavená L. S. Č.. R. XXXXXXXXXX, plná moc udelená Pohotovosť, s. r.o. advokátskej kancelárii Advocate, s. r. o., rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a. s. zo dňa 19.11.2010 sp.zn. SR10954/10, ktorým bol žalovaný L. S. zaviazaný zaplatiť žalobcovi Pohotovosť, s. r. o. 912,13 eur so zmenkovým úrokom vo výške 0,25% denne zo sumy 912,13 eur od 4.6.2010 do zaplatenia, zákonným úrokom vo výške 6% ročne zo sumy 912,13 eur od 6.9.2010 do zaplatenia a nahradiť trovy rozhodcovského konania vo výške 263,70 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a informatívny výpis z obchodného registra ohľadne žalobcu.

Uznesením tunajšieho súdu sp.zn. 16Er/1138/2011-10 zo dňa 26.4.2011 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá. V odôvodnení súd konštatoval, že pri dodržaní ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch by zmenková suma v čase vyplnenia mohla byť vo výške 455 eur, keďže oprávnený na základe dohody o vyplnení blankozmenky vyplnil sumu 912,13 eur, takáto zmenka je v rozpore s § 4 ods. 6 zákona o spotrebiteľských úveroch, navyše ust. § 4 ods. 6 uvedeného zákona mu neumožňuje akceptovať zmenku ako jediný podklad na vydanie rozhodcovského rozsudku, pričom v zmluve o úvere absentuje o ročnej percentuálnej miere nákladov a keďže toto nebolo uvedené, je úver bezúročný a bez poplatkov a túto skutočnosť Stály rozhodcovský súd nezohľadnil, keďže povinný uhradil 1.000 eur, dohodnutý zmenkový úrok bol snahou obísť zákon o výške úrokov z omeškania a vzhľadom na vyššie uvedené by mal oprávnený vo veci úspech menej než 50%, čiže nakoľko rozhodcovský súd vydal exekučný titul v rozpore so zákonom iba na základe zabezpečujúcej zmenky, ktorá nespĺňa náležitosti podľa § 4 ods. 6 ZSÚ, neposudzoval sa právny vzťah medzi oprávneným a povinným v zmysle ustanovení o ochrane spotrebiteľa obsiahnutých v

občianskom zákonníku a ZSÚ, v dôsledku čoho neprihliadol na fakt, že zmluva neobsahovala údaj o ročnej percentuálnej miere RPMN a priznal oprávnenému plnenie zodpovedajúce úroku z omeškania vo výške 0,25% denne, súd vyslovil, že rozhodcovský rozsudok povinného zaväzuje na plnenie ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko jeho vydaniu predchádzalo konanie, v ktorom neboli rešpektované základné ustanovenia na ochranu spotrebiteľa a preto žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol.

Podľa doručky uznesenie o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia bolo právnomu zástupcovi oprávneného doručené 12.5.2011. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 28.5.2011.

Následne súd uznesením sp.zn. 16Er/1138/2011-17 zo dňa 29.7.2011 exekučné konanie zastavil a súdnemu exekútorovi náhradu trov exekučného konania nepriznal. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 2.9.2011.

Podľa § 3 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie.

Podľa § 44 ods. 1 až 3 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti, v znení platnom v čase rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia, exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie. Ak je uznesenie, ktorým sa žiadosť zamietla, právoplatné, súd exekučné konanie aj bez návrhu zastaví. Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Podľa § 45 ods. 1 zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení platnom v čase rozhodovania o predmetnej žiadosti na vydanie poverenia pre súdneho exekútora, súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov (§ 45 EP) na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví a) z dôvodov uvedených v osobitnom predpise, (§ 57 EP), b) ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a) a b), alebo c) ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.

Podľa § 45 ods. 1 cit. zák. súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b) alebo c).

Podľa § 45 ods. 3 cit. zák. proti rozhodnutiu súdu podľa odsekov 1 a 2 je prípustný opravný prostriedok.

Predmetom tohto konania je náhrada škody a nemajetkovej ujmy, ktorej sa žalobca domáha poukazujúc na nesprávny úradný postup súdu vo vyššie uvedenom exekučnom konaní. V zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je predbežne prerokovanie tohto nároku na základe písomnej žiadosti poškodeného príslušným orgánom. Žalovaná v písomnom vyjadrení potvrdila, že zo strany žalobcu jej boli doručené žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a to dňa 23.4.2012. V čase rozhodovania súdu teda už uplynula 6 mesačná lehota od prijatia týchto žiadostí. Vzhľadom k tomu má súd za to, že

žalobca si splnil svoju povinnosť, keďže podal žalovanej pred podaním návrhu žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, pričom súd nemal preukázané, aby nárok žalobcu na náhradu škody alebo jeho časť bol do rozhodnutia súdu uspokojený.

Žalovaná v písomnom vyjadrení poukázala na nedostatky žalobného návrhu a navrhla aplikáciu ustanovenia § 43 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Podľa názoru súdu žalobný návrh podaný žalobcom má všetky náležitosti návrhu na začatie konania v zmysle ustanovení § 42 ods. 3 O.s.p. a § 79 ods. 1 O.s.p., žalobca správne označil účastníkov konania, opísal skutočnosti, na základe ktorých uplatnil svoj nárok, označil dôkazy a uviedol čoho sa domáha. preto postup v zmysle § 43 ods. 1 O.s.p. súd považoval za nedôvodný.

Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení tiež uplatnila námietku premlčania nároku žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy. Súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že k premlčaniu žalobcom uplatneného nároku nedošlo a teda žalobný návrh bol podaný v rámci plynutia 3-ročnej premlčacej doby. V danej veci 3-ročná premlčacia doba mohla začať plynúť až momentom doručenia rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie žalobcovi resp. jeho právnomu zástupcovi v exekučných konaniach, keďže až vtedy sa žalobca mohol dozvedieť o škode, ku ktorej malo dôjsť práve rozhodnutiami o zamietnutí žiadostí súdneho exekútora. Z predmetného exekučného spisu bolo zistené, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo rozhodnuté Okresným súdom Košice I ako súdom exekučným uznesením zo dňa 26.4.2011, ktoré bolo právnomu zástupcovi oprávneného doručené 12.5.2011. Žaloba bola podaná dňa 27.9.2012 t.j. v rámci plynutia 3-ročnej premlčacej doby.

K samotnému nároku žalobcu na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy súd uvádza, že predpokladom zodpovednosti štátu za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. je súčasné splnenie troch podmienok a to preukázanie existencie nezákonného rozhodnutia resp. nesprávneho úradného postupu, existencia škody t.j. majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch resp. nemajetkovej ujmy a preukázanie príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím resp. nesprávnym úradným postupom a škodou. Nesprávny úradný postup spočíva v akejkolvek činnosti určitého štátneho orgánu spojenej s výkonom jeho právomoci, ak v súvislosti s ňou dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi. Nesprávnym úradným postupom môže byť aj nevydanie resp. oneskorené vydanie rozhodnutia dôsledkom porušenia stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie, teda nečinnosť štátneho orgánu. Ide o úkony úradného postupu, ktoré samy o sebe k vydaniu rozhodnutia nevedú a ak by aj bolo rozhodnutie vydané, bezprostredne sa v jeho obsahu neprejaví. Škodou je majetková ujma predstavujúca zmenšenie majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou a ktorá predstavuje hodnoty, ktoré je potrebné vynaložiť pre uvedenie veci do predošlého stavu. O príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím resp. nesprávnym úradným postupom a škodou ide vtedy, ak medzi nesprávnym úradným postupom resp. nezákonným rozhodnutím a škodou je vzťah príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný a neprerušovaný. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v zmysle § 3 zákona č. 514/2003 Z.z. je objektívnou zodpovednosťou, ktorej sa štát nemôže zbaviť a za splnenia vyššie uvedených podmienok za túto škodu zodpovedá. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť pritom splnené všetky zákonom požadované podmienky súčasne. Podľa žalobcu k nesprávnemu úradnému postup v danej veci malo dôjsť tým, že súd v exekučnom konaní, v ktorom žalobca mal procesné postavenie oprávneného zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie a to po zákonnej 15-dňovej lehote určenej v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, pričom exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie preskúmaval exekučný titul nad rámec právomoci zverenej exekučnému súdu tým, že preskúmaval skutkový stav veci a konal tak, akoby sám rozhodoval vo veci samej, čím vykonal úradný postup bez splnenia zákonných podmienok.

Z predmetného exekučného spisu súd zistil, že udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo zamietnuté, exekučným titulom mal byť rozsudok rozhodcovského súdu. Je nepochybné, že posúdenie veci a vyjadrenie právneho názoru súdu vo vzťahu k žiadosti o vydanie poverenia, ktoré sa naplno odrazili v rozhodnutí, ktorým ju súd zamietol, nie je možné považovať za nesprávny úradný postup, ale za splnenia ďalších zákonných podmienok by mohli viesť len k záveru o existencii nezákonného rozhodnutia. Právny vzťah medzi oprávneným a povinným bol hodnotený exekučným súdom ako spotrebiteľský právny vzťah a to, či už na základe predloženej úverovej zmluvy resp. aj na základe skutočností uvedených v odôvodneniach exekučného titulu. Poukazujúc na ustanovenie § 44 ods. 2

zákona č. 244/2002 Z.z., v danom prípade exekučný súd je nie len oprávnený, ale aj povinný a to v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania t.j. aj pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, skúmať zákonnosť exekučného titulu t.j. rozhodcovského rozsudku. V tejto súvislosti súd poukazuje napr. na rozhodnutia NS SR sp. zn. 5Cdo 439/2012, sp. zn. 6Cdo 290/2012, či Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 278/2013, sp. zn. IV. ÚS 55/2011. Posudzovanie zákonnosti rozhodcovských rozsudkov v rámci exekučného konania tak nemožno hodnotiť ako nesprávny úradný postup.

Súd podotýka, že rozhodnutím exekučného súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, nedošlo k reálnej nevyožiteľnosti istiny a jej príslušenstva, o ktorých už rozhodoval rozhodcovský súd. Pokiaľ aj nedošlo k zrušeniu rozhodcovského rozsudku, ktorý bol v predmetnom exekučnom konaní exekučným titulom a na základe ktorého nedošlo k vydaniu poverenia na vykonanie exekúcie postupom podľa § 40 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, žalobca má právo iniciovať konanie pred všeobecným súdom, ktorý v občianskom súdnom konaní posúdi dôvod, pre ktorý rozhodcovský rozsudok nemôže byť exekučným titulom. Napr. v prípade, že rozhodcovský súd rozhodoval na základe neplatnej rozhodcovskej doložky nemôže založiť prekážku res iudicata a to z dôvodu, že rozhodcovský súd nemal právomoc na rozhodovanie o uplatnenom nároku a teda o takomto nároku môže byť znova rozhodnuté všeobecným súdom. Rozhodnutie o zamietnutí iba preukázalo nespôsobilosť konkrétneho rozhodcovského rozsudku byť exekučným titulom. Nulitný rozhodcovský rozsudok nepredstavuje prekážku res iudicatae pre uplatnenie nároku žalobcu na súde. Nadobudnutím právoplatnosti napadnutého uznesenia pre oprávneného odpadá prekážka res iudicata na uplatnenie jeho práva na súde. Žalobca mal možnosť získať iný exekučný titul podaním návrhu na začatie súdneho konania. Ak by tak aj bol konal, musel by preukázať, že by mu súd priznal požadovaný nárok od dlžníka v sume, v ktorej ho požaduje od žalovaného a taktiež, že nebyť nesprávneho úradného postupu, či nezákonného rozhodnutia okresného súdu, došlo by k riadnemu a plnohodnotnému vymoženiu pohľadávky.

Okrem toho, že exekučný súd mal oprávnenie preskúmať exekučný titul súd uvádza, že v uvedených veciach nie je možné konštatovať nezákonnosť rozhodnutí exekučného súdu t.j. rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Predmetné rozhodnutie exekučného súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie totiž nebolo zrušené resp. zmenené pre nezákonnosť.

K skutočnosti, že súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote, konkrétne po 40 dňoch (nie 91 ako zavádza žalobca), súd má za to, že podľa ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku zákonná 15-dňová lehota platí v prípadoch, kedy exekučný súd vo veci vydá poverenie na vykonanie exekúcie, a teda nie pre prípad zamietnutia žiadosti súdneho exekútora, ako to bolo v danom prípade. V súvislosti s tým, súd poukazuje na tú skutočnosť, že v uvedenej veci súd okrem žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu považoval za potrebné sa zaoberať aj zmluvou o úvere s prílohami z dôvodu, že sa jednalo o spotrebiteľskú zmluvu.

V súvislosti s namietanými skutočnosťami uvádzanými žalobcom v žalobnom návrhu pokiaľ sa týka oneskoreného rozhodnutia súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je potrebné uviesť aj fakt, že žalobca v konaní nepreukázal existenciu rozhodnutia, ktoré by konštatovalo priedahy v danom exekučnom konaní a teda nepreukázal nesprávny úradný postup spočívajúci v nečinnosti súdu v uvedenej exekučnej veci. V neposlednom rade súd v súvislosti s priedahmi v exekučnom konaní, na ktoré poukazuje žalobca a ku ktorým malo dôjsť neskorým rozhodnutím exekučného súdu, poukazuje na článok 48 ods. 2 Ústavy SR s tým, že porušenie uvedeného článku na prerokovanie veci bez zbytočných priedahov patrí do právomoci Ústavného súdu SR. Tunajší súd teda nemá právomoc konštatovať priedahy v súdnom konaní. Navyše, ako konštatoval samotný Ústavný súd SR napr. v rozhodnutiach sp. zn. II. ÚS 64/97, I. ÚS 63/00, nedodržanie zákonom stanovenej lehoty sa nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci (v danom prípade napr. aj objektívna zaťaženosť súdu, keď už zo sp. zn. - por. č. 1138 v r. 2011 je zrejmý enormný počet vecí), so zreteľom na ktoré je potrebné skúmať, či ide o také významné priedahy, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priedahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy. Súd poukazuje na znenie ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., kde sa výslovne uvádza, že súd konajúci o náhrade škody môže pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie priedahov

v súdnom konaní len v prípade, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a to nepredloženie rozhodnutia príslušného orgánu o existencii prietahov v daných exekučných konaniach a neprávomoc tunajšieho súdu na rozhodnutie o prietahoch, má súd za to, že v uvedených veciach nebol zo strany žalobcu preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu a v tomto smere teda žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal existenciu nečinnosti resp. prietahov pri rozhodovaní o žiadosti na vydanie poverenia v exekučnom konaní. Poukazujúc na vyššie uvedené skutočnosti súd konštatuje, že zo strany žalobcu nebol v konaní preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu v uvedenom exekučnom konaní, ani nezákonnosť rozhodnutia exekučného súdu. Hmotnoprávne podmienky uplatnenia nároku škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom musia byť splnené súčasne, pričom zo strany žalobcu nebola preukázaná už prvá z vyššie uvedených podmienok. Súd preto pre nepreukázanie existencie podmienok priznania náhrady škody a nemajetkovej ujmy zo strany žalobcu, jeho návrh v celom rozsahu zamietol.

Pokiaľ sa týka žalobcom uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy súd napriek uvedenému konštatuje, že zo strany žalobcu výška ním uplatnenej náhrady škody a nemajetkovej ujmy nebola žiadnym spôsobom preukázaná. Žalobca v tomto smere nepredložil žiadne listinné dôkazy, nenavrhol žiadne dokazovanie a teda v tomto smere taktiež neunesol dôkazné bremeno.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p., o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p., účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Vzhľadom na neúspech žalobcu v konaní tento v súlade s citovaným zák. ustanovením nemá právo na náhradu trov konania. Úspešnej žalovanej v konaní žalovanej vzniklo právo na náhradu trov konania, ktoré si uplatnila vo svojom vyjadrení k žalobe, avšak z obsahu spisu jej žiadne trovy nevyplynuli, ani v zákonom stanovenej lehote svoje trovy nevyčísliła, preto jej súd náhradu trov nepriznal.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Košiciach, písomne v troch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napadá, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).